

Hedvika

Drahomíra Venclová-Stínílová

1. místo v kategorii Próza začátečnická na Trapsavci 1972

Nebyla ani hezká, ani štíhlá, ani sympatická a ještě to její sobectví. Nevěděl vlastně, proč si ji nakonec vzal. Asi ze zvyku.

Svatba však pro něho znamenala konec volnosti, konec těm nocím pod širákem, těm bezvadným nedělím jen s dekou, konzervou a promaštěnými vuřty. Manželka to zakázala. A potom – čekali dítě. Přál si kluka. S ním by se dalo aspoň něco podnikat. Přišla ale Hedvika. Přesto ho to malé, vykulené stvořeníčko stále víc poutalo, až se stalo jeho největší láskou.

Neštěstí je takový šotek, který zbourá zrovna to, co se ještě třpytí novotou. Jednou neodolal kamarádům a ujel na tramp. Následovaly hádky, výčitky. Skončilo to rozvodem. Dítě připadlo matce a ta se s výchovou mstila. Hedvika neznala otce jinak, než jako nespolehlivého a nudného chlapa.

Odstěhovali se. Zase našel volnost v přírodě u kamarádů. Člověk však nemá stále mladé tělo a pomalu se začínou objevovat různé neduhy stáří. Postavil si tedy lesní srub, pro svoje pohodlí. Takhle v pátek večer, zrovna se spustil prudký liják, čekal kamarády v místnosti provonělé dřevem. Tu ho přepadla taková tíha výčitek. Vždyť tady na světě nic neudělal, nic po sobě nenechal. Hedviku viděl naposled, když jí bylo deset. Dívala se na něj přísně zpod bílého kloboučku a pořád jen říkala: „Ano, otče – ne, otče.“

Vtom uslyšel zvenku dupot, smích a nakonec někdo zaklepal. Rychle otevřel. Před ním stálo několik zplihlých, asi patnáctiletých mláďat. Chtěli se schovat přes deště na verandě. pozval je dál a rozdělal oheň. Mezitím se trampíci začali rozhlížet po tmavé místnosti.

„Jé, Hedviko, tady je tvoje fotka,“ vykřikl jeden kluk. Dívka se otočila. Poznala jeho tvář osvětlenou ohněm. „Ježíš, táto, co tu děláš? Že to nepovíš mámě?“

Upustil sirky, popadl ji kolem pasu a zatočil se s ní. Všechny chmury z něj v tu chvíli vyrchaly. Vždyť jeho dcera byla po něm – pravej tramp.